

In vtopljeni v nedolžni obrazek deklice je privrelo iz dna njene duše:

„O Bog!“

V duši je postalo toplo. Iz teme so se prikazovali jasni obrisi, megle so izginjale, obzorje je žarelo bolj in bolj. Trepotala je neznane blaženosti. Utihnili so skovirji, in lučce na močvirju so izginile.

In glej, na obzorju v vsem veličastvu in mogočnosti — solnce.

Celo dušo je prešinila ena, velika, kakor solnce veličastna misel: Edino v nedolžnosti je sreča. In tu je prava, resnična sreča!

Začutila je novo življenje v sebi. Iz toplega juga so pripluli gorki toki in obkrožili dušo. Kakor bi se napolnila duša z novo energijo, je začutila, da ima še veliko, veliko, kar lahko odda, in kar mora oddati, ker v tem bo srečna. Ljubezen je šinila v srcu z visokim plamenom, ne žgoča, marveč mila, topla. Ljubezen do človeštva, — do ubogih, do trpečih, obupajočih. Ti vsi bodo

hvaležni za ljubezen, vračali jo bodo s hvaležnostjo.

Zagnusila se ji je preteklost, polna blodnih misli, žgočih strasti, umazanih in neizpolnjenih nad. Ako bi bila našla moža, ali bi bila srečna? Bog ve. Nekaj ji je dejalo v srcu, da ne.

Sreča ne počiva izven nas, marveč v nas samih. Čim bolj osredotočimo svoj „jaz“, čim manj težimo na vun, tem bližje smo sreči. In ona je polagala vso svojo srečo v moža...

Ko je odhajala iz razstave, je dozorel v nji sklep: posvetiti se karitativni ljubezni do bližnjega. V dušo se je vrnila pomlad, s svojimi cvetovi in zelenjem, solnce blaženosti je milo sijalo, in sladek mir je bil razlit nad celo njeno osebnostjo. Bodočnost se je svetila v jasnosti, starost je izgubila svojo odurnost.

Duša se je prerodila v nedeljskem, svetem jutru...

Pesem za zapuščene.

Marjetica, ti dušica,
kaj bi na pragu plakala
in dneva s hrepenečimi
solzicami mi čakala!

Ej, dan odplaval je nocoj
z meglico rožno za goró...,
pa za goro tvoj beli dan
sestrici rekel je tako:

Marjetica, ti dušica,
zakrij obraz, zapri oči,
da zvezdic teh mamljivi svit
do srca ne pridiha ti!...

— O vstajaj, noč, od mehkih tal
in krila žametna razpni
in tam po nebu kroginkrog
lučk zlatih tiho mi prižgi,

da dušica Marjetica
bo mislila sred grenkih sanj,
da z žarki se srebrnimi
k nji vrača spet odbegli dan! —

Cvetko Slavin.